

Příloha P.161

kapitoly 15 textové části odůvodnění

[Pokračování odůvodnění]

Návrh MPP vytváří územní podmínky pro zvýšení samoregulačních schopností v rámci hydrologického cyklu (autoregulace) i pro zvýšení schopnosti zadržovat vodu v krajině. V tomto ohledu vychází MPP mimo jiné ze strategických dokumentů zpracovaných na úrovni hl. m. Prahy. Jedním z těchto dokumentů je Strategie adaptace hl. m. Prahy na klimatickou změnu schválená usnesením Rady hl. m. Prahy č. 1723 ze dne 18. 7. 2017 (adaptační strategie). MPP požadované výstupy této strategie v měřítku územního plánu vedle vytváření již zmíněných podmínek pro zvýšení schopností autoregulace a zadržování vody v krajině realizuje též vymezením nových ploch zeleně, transformačních a rozvojových ploch s přírodním využitím, případně s rekreačním využitím. Těmito opatřeními MPP naplňuje vize adaptační strategie, spočívající v uplatňování opatření blízkých přírodě s využitím ekosystémových služeb navázaných na zelenou (soubor přírodních, přírodě blízkých i umělých ploch, v nichž probíhají základní ekosystémové procesy a ekosystémové funkce, jejichž přínosy označujeme jako ekosystémové služby; zahrnuje jak soustavu chráněných území, tak nechráněnou krajinu včetně rozličných ploch zeleně v lidských sídlech, od zelených střech a pásů po různě velké parky) a modrou (vodní prvky jako jsou toky, vodní nádrže, mokřady, prameny, studánky, zasakovací vegetační pásy atd., které pomáhají zadržovat vodu a zpomalovat odtok srážek z území) infrastrukturu.

Podstatné opatření, jímž MPP vytváří územní podmínky pro zvýšení autoregulačních schopností i pro zvýšení schopnosti zadržovat vodu v krajině, spočívá v tom, že změny v otevřené krajině, které zvyšují stupeň její ekologické stability (SES), je možné provést bez nutnosti pořízení změny územního plánu (viz čl. 107 a 108 MPP). To se týká transformačních, rozvojových i stabilizovaných ploch. MPP zároveň otevřenou krajinu chrání před zástavbou (rozšiřováním zastavěné plochy), neboť pravidla dle čl. 108 pro dosažení větší flexibility ve využívání otevřené krajiny (s výsledkem zvýšení stupně SES) se neuplatní pro umístování budov a jiných staveb (čl. 108 odst. 4 MPP). Popsaná regulace otevřené krajiny na základě principu podpory zvyšování SES působí celoplošně jako protierozní opatření, neboť ekologicky stabilnější území znamená území méně náchylné k postupné degradaci půdy vlivem působení vody a větru.

Podmínky pro zvýšení protierozní ochrany území MPP dále vytváří především stanovením regulativů, které umožní doplnění trvalé vegetace do krajinné struktury a následné snížení vodní a větrné eroze zejména v okolních zemědělsky intenzivně využívaných plochách (čl. 25 MPP). MPP stran omezení eroze půdy tudíž stojí na koncepci (pokud možno) přirozeného posilování schopnosti území a krajiny tomuto nežádoucímu jevu vzdorovat. Taková koncepce má obecně širší záběr a je u ní předpoklad dlouhodobého pozitivního vlivu. Zároveň implicitně předznamenává realizaci řady dílčích opatření vedoucích k zachování kvality půdy. Jde tak v podstatě o uplatňování opatření blízkých přírodě v duchu adaptační strategie.

Významu zelené i modré infrastruktury, které jsou spolu úzce propojeny a synergicky zajišťují dostatečnou schopnost udržet v území vodu a minimalizovat vlivy eroze, v rámci MPP odpovídá také skutečnost, že MPP stanovuje otevřenou krajinu a zlepšení městské krajiny jako základní teze (6) a (10), jak plynou ze čl. 10 MPP, s tím, že stanovuje výrazná omezení

plošným nárokům na rozvoj města do otevřené krajiny. Další tezí MPP je (4) Městská příroda, v rámci níž je zdůrazněna nenahraditelnost morfologicky pestrého přírodního prostředí a harmonické kompozice města. MPP parkové plochy jednoznačně vymezuje a systémově a hierarchicky je provazuje. Zahnutí rozvoje městské a otevřené krajiny a městské přírody přímo do základních koncepčních východisek MPP už samo o sobě svědčí o tom, že MPP klade důraz na rozvoj nezpevněných a na vegetaci bohatých ploch, které jsou zásadní pro zajištění schopnosti krajiny absorbovat a udržet vodu. Se zajištěním dobrých hydrologických poměrů na území Prahy souvisí také teze (5) Vltava, dle níž MPP klade důraz na obnovu a posílení celkového kompozičního významu vodních toků, na zlepšení kvality území břehů a jejich využití pro nová nebo obnovená veřejná prostranství.

Vlastní systém povrchových vod je spolu s konkretizací protipovodňové ochrany a opatření a záplavovými územími popsán ve čl. 132 až 134 MPP. MPP vymezuje vodní plochy a vodní toky a řadí je do SES [3], tedy mezi plochy středně ekologicky stabilních ekosystémů (čl. 111 odst. 6 MPP). K tomu MPP provazuje regulaci ploch otevřené krajiny, vymezení stávající sítě řek Vltavy a Berounky, drobných vodních toků a vodních ploch a vymezuje plochy a koridory pro navrhované prvky s významným vlivem na vodní režim území, zpomalování odtoku srážkových vod a zlepšování protipovodňové ochrany v návaznosti na navrhovaný rozvoj města. Na to navazuje zásada, že stávající hydrografická síť má být respektována, vodní toky nemají být zakrývány a mají být minimalizovány jejich úpravy vedoucí ke zrychlování odtoku vody z území. V tomto kontextu má význam také koncepce ochrany před povodněmi, která dle čl. 26 MPP řeší ochranu území před povodněmi přírodě blízkými opatřeními využívajícími retenční kapacitu přirozených a polopřirozených krajinných segmentů zejména v otevřené krajině.

MPP zároveň navrhuje vhodné povrchové retence, vodní nádrže a odpovídající vodohospodářská opatření, a to za účelem minimalizace nepříznivých změn hydrologického režimu v tocích a v souvislosti s řešením rozvoje jednotlivých oblastí citlivých na zvyšování podílu zpevněných ploch. Konkrétní výčet navrhovaných vodních ploch a odpovídajících vodohospodářských opatření obsahuje odůvodnění k čl. 132 v kapitole 9 textové části odůvodnění, a dále tyto prvky znázorňuje grafická příloha kapitoly 9 odůvodnění, část 09.07.01 *Ilustrace systému povrchových vod*.

MPP tedy řeší protierozní opatření a požadavky na retenci vody zcela dostačujícím způsobem, komplexně a systémově.

Z těchto důvodů také nebylo přistoupeno k vymezení protierozních opatření či opatření zvyšujících retenční schopnost jako veřejně prospěšných opatření, která ve smyslu § 170 stavebního zákona umožňují vyvlastnění. Při pořizování MPP totiž bylo postupováno dle zásady subsidiarity a minimalizace zásahu, dle níž musí mít veškerá omezení vlastnických práv vyplývající z územního plánu ústavně legitimní a o zákonné cíle opřené důvody a musí být činěna jen v nezbytně nutné míře a nejšetrnějším ze způsobů vedoucích ještě rozumně k zamýšlenému cíli, nediskriminačním způsobem a s vyloučením libovůle (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009-120, a navazující judikatura shrnutá např. v rozsudku NSS ze dne 23. 5. 2013, č. j. 7 Aos 4/2012-31). Potřebného cíle v podobě potlačení eroze půdy v řešeném území a zlepšení retenčních schopností půdy lze dosáhnout souhrnem uvedených opatření, takže není nutné vymezovat veřejně prospěšná opatření předznamenávající zásadní zásahy do vlastnických práv.